

Когато всички огладнѣли като вълци, Кънчо отвилъ изгорѣлата питка и рекълъ :

— Сега който иска нека дойде да си отчупи отъ питката ми.

Всички единъ следъ другъ се втурнали да чупятъ отъ питката му. И царьтъ толкова билъ огладнѣлъ, че и той си отчупилъ. И на него много му се харесала. Царската дъщеря стояла, стояла намръщена, пъкъ като не могла да издържи отъ гладъ, посегнала съ ржка и рекла :

— Дайте и на мене отъ тая питка!

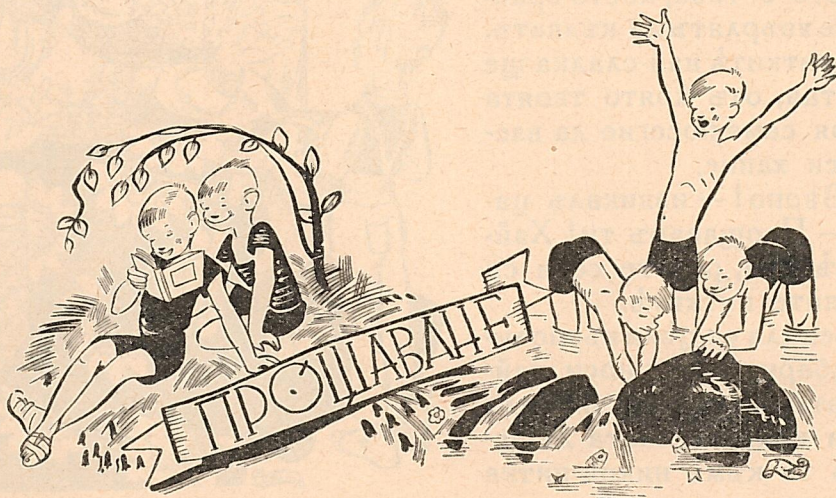
Излапала колкото ѝ дали и още поискала.

— Е, царю честити, видѣ ли сега коя питка е най-сладката! — рекълъ Кънчо.

— Браво, Кънчо! — извикалъ царьтъ, — ти ни научи на добъръ урокъ: когато човѣкъ е гладенъ и най-изгорѣлата питка е сладка. Ти заслужи наградата.

И царьтъ го наградилъ богато. Толкова много жълтици му далъ, че двамата пѣтлювци Бѣлоперко и Червенушко щѣли да се пукнатъ отъ ядъ.

Емиль Кораловъ

Днесъ засетенъ пжть въ полето,
скитамъ съ мжка на сърдцето.
Веселиятъ полски вѣтъръ
вѣй, коситѣ ми размѣта. *мод.*
Въ тѣсния крайрѣченъ пжть
се навеждатъ и шумятъ

нареденитѣ тополи,
трепетлики бѣлостволи.
Днесъ засетенъ пжть съмътукъ;
всѣко цѣвтче, всѣки звукъ,
кроткий ромонъ на рѣката,
съ мжка пълнятъ ми душата.